

Nummer 8	15. April 1913	62. Aargang

Joseph Smith, den profetiske Lærer.

Af B. H. Roberts.

(Fortsat.)

4. Religiøse og filosofiske Meninger for et Hundrede Aar siden.

Aabenbaring. Ved Begyndelsen af det nittende Aarhundrede var den Mening eneherskende i Kristenheden, at Gud en Gang for længe siden havde givet Menneskene meget tydelige Aabenbaringer; Engle havde besøgt Jorden og meddelt dens Indvaanere guddommelige Sandheder; den Almægtiges Aand havde hvilet paa Nogle og oplyst deres Forstand, saaledes at de vare i Stand til at tilkjendegive Guds Villie for Menneskene. Disse Mænd vare Profeter. Der var nogle Profeter, som endog talte med Gud „Ansigt til Ansigt, ligesom en Mand taler med sin Næste". (2. Moseb. 33: 11.) Saaledes samtalede Moses med Gud og ligeledes Esaias. (Es. 6: 1—6.)

Men medens det overalt var den almindelige Tro, at Aabenbaringer bleve givne i gamle Dage, var den orthodoxe Kristenhed ligesaa sikker paa, at der i Nutiden ingen Tilkjendegivelser af Guds Villie fandt Sted. Det lærtes, at Gud hverken nu eller i Fremtiden vilde aabenbare sig. „Aabenbaringens Bog er afsluttet og for evig lukket" var en Læresætning i hele Kristenheden. Ingen fremtidige Besøg af Engle kunde forventes. Himlene vilde aldrig mere blive aabnede; ejheller vilde Mennesket nogensinde mere staa Ansigt til Ansigt med sin Gud eller tale med sin Herre, som en Mand taler med en Ven. Alt dette var forbi. Skriftens kanoniske Bøger vare fuldstændige og for evig afsluttede. Denne

Kanon bestod af det gamle og det nye Testamente; alle andre Bøger vare verdslige — denne alene var hellig. Der var intet andet Guds Ord.

Meninger om Guddommen. Med Hensyn til Guddommen troede kristne Mennesker i Begyndelsen af det nittende Aarhundrede, at Gud selv var et formløst, ulegemligt og umaterielt Væsen uden Legeme — uden Lemmer og uden Tilbøjeligheder. Alligevel lærte de uden at ændse den store Selvmodsigelse, at Gud var Kjærlighedens Fylde; at han elskede Retfærdighed og hadede al Synd; at han saaledes elskede Verden, at han gav sin eenbaarne Søn, at hver den, som tror paa ham, ikke skal fortabes, men have et evigt Liv. Til Trods for, at Gud nærede en saadan „Kjærlighed" og et saadant „Had", var han dog uden Lidenskaber. Ifølge Menneskenes Opfattelse var han ligeledes uden Form. Uagtet det er sagt af Moses, som var en af Menneskenes Lærere og inspireret af Gud, at Gud skabte Mennesket i sit Billede, han skabte det i Guds Billede, og uagtet en af det nye Testamentes Profeter erklærer Jesus for at være Guds Væsens udtrykte Billede (Heb. 1: 2, 3), saa vare Menneskene dog i Begyndelsen af det nittende Aarhundrede besatte af en „sygelig Frygt" for Antropomorfisme — Forestillingen om, at Gud har menneskelig Form, Følelser og Egenskaber — som om det var muligt at komme bort fra denne Opfattelse og alligevel tro paa Bibelens Ord! Eller for den Sags Skyld tro paa en hvilken som helst anden Lærdom om Gud, fremsat enten i Religion eller i Filosofi. Dersom Guds-Begrebet i det Hele taget skal holdes i Live, da maa Gud antages at besidde Bevidsthed, baade Bevidsthed om sig selv og om Andre end sig selv; han maa ogsaa tænkes i Besiddelse af Villie, og hvad er Bevidsthed og Villie andet end menneskelige Egenskaber, der fremstille Gud for vore Tanker som antropomorfistisk? Berøv Gud disse Egenskaber, og han synker ned til at blive en blot og bar „Naturkraft", som Fritænkeren udtrykker sig, til en blind, hensigtsløs Kraft, der ikke kan have nogen som helst personlig Forbindelse eller være beslægtet med Menneskene eller med andre Ting i Universet. Som en Forfatter fornylig skrev i et stort Tidsskrift: „Dersom vi overhovedet skulle kunne lære det højeste Væsen at kjende, da kan det kun ske ved at tillægge Ham de Egenskaber — men langt bedre og ædlere — som vi anse for at være de højeste og bedste i Mennesket og følgelig de højeste i Verden, saaledes som vi kjende den."

Jeg maa dog forbigaa disse Selvmodsigelser i Kristenhedens Trosbekjendelser. Jeg vil ikke faa Tid til at drøfte dem. Ja, jeg maa bede Dem at tænke med mig i store Træk og at tænke hurtigt. Vi have ikke Tid til omstændelig Bevisførelse. Vi ville lige netop faa Tid til at berøre de Punkter, som vi satte os for. Vi maa derfor stole paa, at Sandheden af vor Fremstilling er selvindlysende eller indrømmet at være en rigtig Fortolkning af Kjendsgjerningerne.

Om Universet. I Begyndelsen af det nittende Aarhundrede troede

hele Kristenheden, at Gud havde skabt Universet af Intet og det endda for ikke ret længe siden. „At frembringe Noget af Intet" ansaas for at være Betydningen af Ordet „skabe". Gud var ophøjet over Universet, var i Virkeligheden udenfor det Hele; han var, hvad en amerikansk Filosof (Fiske) nogle Aar senere kaldte en „fraværende Gud". Fraværende „med Undtagelse af et lille Skub eller Stød her og der i Form af et specielt Forsyn".

Andrew Dixon White siger i sit store Værk, „Videnskabens Strid med Theologien": „Helt ned til en Tidsperiode næsten indenfor vor egen Erindring antoges det altid, overalt og af Alle, at Universet, saaledes som vi nu se det, bogstavelig talt blev skabt direkte af den Almægtige ved Ord eller Handling eller begge Dele, af Intet og i et Øjeblik eller i sex Dage — omtrent fire Tusinde Aar før den kristne Tidsregning —, at det blev skabt alene til Jordens Beboeres Bekvemmelighed, og at Jorden var Midtpunktet eller Grundvolden i hele Verdensbygningen." Saaledes var Menneskenes Opfattelse af Universet i den her omtalte Tidsperiode.

Om Mennesket. Det lærtes om Mennesket, at selv om det var skabt af Gud, var dets Oprindelse dog rent jordisk; dets Legeme var dannet af Jorden, en Aand indblæst i det, medens det dannedes, og saaledes blev Mennesket en levende Sjæl. Alle lærte, at Mennesket, baade Aand og Legeme, var en skabt Ting — en Skabning.

Mennesket og dets Frelse. Med Hensyn til Menneskets Frelse lærte nogle af Trosbekjendelserne, at Gud af sin egen fri Villie havde forudbestemt nogle Mennesker og Engle til evig Fortabelse og Andre til evigt Liv og Herlighed. Ikke „for noget Godt eller Ondt", som de havde gjort eller kunde gjøre, men alene fordi deres Skjæbne var forudbestemt af Gud. De, som Gud vilde frelse, vilde han drage til sig trods al Modstand; de, som han forud havde besluttet skulde forbandes, kunde ikke undgaa deres Skjæbne, selv om de kjæmpede nok saa standhaftigt. Ingen Bønner kunde frelse dem; ingen Lydighed kunde lindre deres Straf; ingen Hunger eller Tørst efter Retfærdighed kunde bringe dem Lyksalighed; de maatte fortabes og det for evigt! Alle de, som døde uden Kundskab om Kristus — de hedenske Folkeslag — vare fordømte. „Det er tydeligt, at Hedningerne som et Hele, uden en eneste paaviselig historisk Undtagelse, ere fremmede for Gud og gaa i Døden i deres ufrelste Tilstand. Den Mulighed for at blive frelst uden Kundskab om Kristus vedbliver endnu efter 1800 Aars Forløb at være en Mulighed, der ikke kan stadfæstes ved et eneste Exempel." Saaledes lærte de, som forkyndte denne Trosbekjendelse. Atter Andre lærte, at smaa Børn, der døde i den spæde Alder uden at modtage den kristelige Daab, vare evigt fortabte. Nogle vilde endog ikke tillade udøbte Børn at blive begravede i indviet Jord. „Helvedes Lod" var en Virkelighed paa nogle kristne Kirkegaarde.

(Fortsættes.)

Foraarskonferencen i Aarhus.

Fredag Aften den 28. Marts: Den kvindelige Hjælpeforenings Konference. Salmen: „Hav Tak for Profeten, du sendte“. Bøn af Ældste Søren Andersen, hvorefter Salmen: „O du Zion i Vest“ blev afsungen. Efter at Konferencepræsident P. H. Sørensen havde budt Forsamlingen Velkommen, aflagde Søster Margrethe Jensen Rapport over Aarhus Grens kvindelige Hjælpeforening, af hvilken det fremgik, at den har 37 Medlemmer, 15 Lærerinder, der besøgte Søskende, og en Kassebeholdning af 144 Kr. og 19 Øre; den har afholdt 10 Møder i det forløbne Halvaar. Grenens samtlige Lærerinder udtalte derefter deres Tilfredshed i Arbejdet og bar deres Vidnesbyrd.

Der afgaves derpaa Rapport over den kvindelige Hjælpeforening i følgende Grene: Odense Gren: Søster Dagny Hansen; Svendborg Distrikt: H. Harry Madsen; Esbjerg Gren: Søster Nielsine Nielsen; Randers Gren: Ældste Carl L. Albrechtsen. Et Program, bestaaende af en Sang af Frida og Agnes Jensen, Oplæsning af Maren Andersen og en Duet af Marie Nielsen og Thyra Jensen, udførtes af Aarhus Gren.

Missionspræsident Martin Christophersen udtalte sin Tilfredshed med de aflagte Rapporter og det store Arbejde, som Kvindeforeningen udfører her i Konferencen; han omtalte Nødvendigheden af at besøge de Syge og Fattige og opmuntrede Søstrene i deres Arbejde. Efter nogle Slutningsbemærkninger af Præs. P. H. Sørensen sluttedes Mødet med Salmen: „Fra Himlens høje Hvælv“. Taksigelse af Ældste Joseph S. Pehrson.

Lørdag Aften den 29. Marts. Mødet aabnedes med Salmen: „Fryd dig, o Jord, se Herren vil“. Bøn af Ældste Anthon M. Jensen og Salmen: „Hvorhen, hvorhen skal jeg nu gaa?“ Præs. P. H. Sørensen bød Ældsterne og de Forsamlede Velkommen, hvorefter Ældsterne aflagde Rapporter som følger:

Odense Gren: Mikkel A. Mikkelsen; Grenen har 116 Medlemmer, og siden sidste Konference er der i denne Gren, som indbefatter Svendborg Distrikt, døbt 14 Personer og velsignet 11 Børn. Svendborg Distrikt rapporteredes af H. Harry Madsen. Randers Gren: Carl L. Albrechtsen: Grenen har 109 voxne Medlemmer og 36 Børn. 56 Møder ere afholdte; 7 ere døbte og 1 Barn velsignet i det sidste Halvaar. Silkeborg Gren: Chr. O. Jensen; Esbjerg Gren: Knud Therkelsen; Grenen har 44 Medlemmer og er i en god Forfatning.

Til Afvexling blev Salmen: „Kom dog alle, Store, Smaa“ afsungen, hvorefter Præs. P. H. Sørensen rapporterede Aarhus Gren. 28 Personer ere døbte og 23 Børn velsignede siden sidste Konference. Grenens Stilling var god i alle Henseender, Møderne godt besøgte og Grenens Organisationer i Fremgang. Præs. M. Christophersen glædede sig over at lytte til de aflagte Rapporter, der viste, at et saa godt Ar-

bejde var udført, uagtet Missionærernes Antal nu var mindre end nogensinde. Han opmuntrede Ældsterne og de Hellige til at fortsætte det gode Arbejde og omtalte de Forfølgelser, vi som et Folk maa gjennemgaa. Mødet sluttedes med Salmen: „Vildledte Sjæl, som gaar". Taksigelse af Ældste A. Hintze Hansen.

Søndag Morgen den 30. Marts Kl. 10: Søndagsskole-Konference. Salmen: „Se et Land, o hvor skjønt jeg i Dag", Bøn af Ejner Nielsen, hvorefter Salmen: „Vaagn, min Sanger, af din Slummer" blev afsungen. Derefter aflagdes Rapporter fra Konferencens Søndagsskoler som følger: Odense Gren: A. Hintze Hansen; Svendborg Distrikt: H. Harry Madsen; Randers Gren: Anthon M. Jensen; Silkeborg Gren: Emil Thomassen; Esbjerg Gren: Ejner Nielsen; Aarhus Gren: P. S. Christiansen; denne Skole har 4 Børneklasser og 1 theologisk Klasse, 163 Medlemmer og en Kassebeholdning af 103 Kr. 51 Øre.

Aarhus Grens Børnekor sang til Afvexling: „O, Brødre, Søstre, I, som frem", hvorefter et smukt, interessant og lærerigt Program blev udført af Aarhus Grens Søndagsskole. Præs. M. Christophersen sagde, at han glædede sig over det veludførte Program og de gode Rapporter, roste Lærere og Børn for deres udviste Flid og opmuntrede Forældrene til at sende deres Børn til Søndagsskolen. Præs. Sørensen udtalte ligeledes sin Tilfredshed med det udførte Arbejde, hvorefter Skolen sluttedes med Sangen: „Ventende paa Høstens Mejer"; Taksigelse af Br. Peder Jensen.

Søndag Efterm. Kl. 2: Salmen: „Salems Konges Præstedømme". Bøn af Ældste Alvin R. Christophersen, hvorefter Salmen: „Morgenrødens Straaler bryde" blev afsungen. Broder Carl Petersen, Præsident over Aarhus Skrifte-Forening, aflagde Rapport over Foreningens Virksomhed. Den blev organiseret den 27. Novbr. 1912 og havde siden den Tid uddelt 1675 Skrifter, haft 133 evangeliske Samtaler, afholdt 2 Møder og besøgt 30 Byer.

Følgende Ældster udtalte dernæst deres Glæde over at være Evangeliets Budbærere og bar deres Vidnesbyrd: A. Hintze Hansen, Søren Andersen, Anders C. Pedersen, Peter Egelund, Erastus Madsen, Joseph S. Pehrson og Andrew A. Kruse. Koret sang til Afvexling: „Gud vær med dig, til vi ses igen".

Missionspræsident M. Christophersen foreslog Kirkens og Missionens Autoriteter til Opholdelse, og alle Forslagene vedtoges enstemmigt. Rudger Clauson som Præsident over den europæiske Mission, Martin Christophersen som Præsident over den skandinaviske Mission med John S. Hansen som Redaktionssekretær og Translatør ved „Skandinaviens Stjerne" og Robert H. Sørensen som Missionssekretær; P. H. Sørensen som Præsident over Aarhus Konference med Stanley A. Rasmussen som Konferencens Sekretær.

Præs. P. H. Sørensen oplæste derefter Ældsternes Beskikkelser til deres respektive Arbejdsmarker som følger:

Aarhus Gren: P. H. Sørensen, Forstander, med Stanley A. Rasmussen, Alvin R. Christophersen og Thorval Hemmert som Medarbejdere. Stanley A. Rasmussen som Sangleder og Ella Samuelsen som Organist.

Odense Gren: Mikkel A. Mikkelsen, Forstander, med A. Hintze Hansen, Peter C. Egelund og Erastus Madsen som Medarbejdere. A. Hintze Hansen som Sangleder og Dagny Hansen som Organist.

Svendborg Gren: H. Harry Madsen, Forstander, med Alma M. Sørensen som Medarbejder.

Randers Gren: Carl L. Albrechtsen, Forstander, med Anthon M. Jensen og Joseph S. Pehrson som Medarbejdere og Elisabeth Albeck som Organist.

Silkeborg Gren: Christian O. Jensen, Forstander, med Søren Andersen som Medarbejder.

Esbjerg Gren: Knud Therkelsen, Forstander, med Andrew A. Kruse som Medarbejder.

Ældste Anders C. Petersen løstes fra sit Arbejde i Missionen med Tilladelse til at rejse til sit Hjem i Zion.

Præs. M. Christophersen omtalte Beskaffenheden af det Budskab, som Missionærerne komme med, og forklarede Nødvendigheden af at forkynde Jesu Kristi Evangelium.

Koret sang til Slutning: „O, min Fader, du, som throner“. Taksigelse af Ældste Alma M. Sørensen.

Søndag Aften Kl. 7: Salmen: „O, Brødre, Søstre, lad os saa“. Bøn af Ældste Erastus Madsen, hvorefter Salmen: „Fra Himlens høje Hvælv“ blev afsungen.

Ældsterne Stanley A. Rasmussen og Alma M. Sørensen bar deres Vidnesbyrd om Sandhedens Sag. Til Afvexling blev en blandet Kvartet afsungen: „Jeg trænger dig hver Stund“.

Præs. P. H. Sørensen aflagde følgende Rapport over Missionsarbejdet i Aarhus Konference med et Hele: Konferencen er delt i 5 Grene, og 18 Missionærer have i det forløbne Halvaar uddelt 47,408 Skrifter, omsat 593 Bøger, besøgt 21,901 Fremmedes Huse, haft 2032 evangeliske Samtaler, afholdt 547 Møder, døbt 57 Personer og velsignet 32 Børn. Han omtalte Ældsternes Flid og Nidkjærhed i Udbredelsen af Evangeliet og i Udførelsen af deres Pligter, hvorefter han talte om Frafaldet, Evangeliets Gjengivelse og Profetiernes Opfyldelse i de sidste Dage.

Koret sang til Afvexling: „Hvad var skuet“.

Præsident M. Christophersen udtalte sin Tilfredshed med det store Arbejde, som Ældsterne havde udført siden sidste Konference, og omtalte Kristi Mission her paa Jorden, hans Lidelse og Død og hans Mission i Aandeverdenen. Han opmuntrede Søskende til Trofasthed under alle Forhold og opfordrede de Fremmede til at undersøge Mormonismen.

Koret sang til Slutning: „Jeg veed, paa hvem jeg bygger". Taksigelse af Ældste M. A. Mikkelsen.

Mandag Formiddag og Eftermiddag afholdtes Præstedømsmøder, hvor Ældsterne aflagde udførlige Rapporter og modtoge gode Raad og Opmuntringer. Mandag Aften Kl. 8 blev der afholdt et offentligt Møde, der aabnedes med Salmen: „Vor Gud, vi til dig raabe". Bøn af Ældste Chr. O. Jensen og Salmen: „O, min Fader, du som kjender". Ældsterne Alvin R. Christophersen, Thorval Hemmert og Andrew M. Jensen bar deres Vidnesbyrd om Evangeliet og udtalte deres Glæde over at være i Herrens Tjeneste.

Præs. M. Christophersen omtalte Evangeliets Principper og Lærdomme, Frafaldet og Evangeliets Gjengivelse til Jorden og den Forfølgelse, som Sandheden altid er udsat for.

Koret sang til Slutning: „Kjærlighed er Lysets Kilde". Taksigelse af Ældste Carl L. Albrechtsen.

Tirsdag Aften den 1. April: Ungdomsforeningens Konference. Salmen: „Saa sikker en Grundvold". Bøn af Ældste M. A. Mikkelsen og Salmen: „Jeg tjener Gud, mens jeg er ung". Ungdomsforeningen udførte derefter et meget interessant og godt Program, bestaaende af Sange, Oplæsninger og Foredrag over forskjellige Emner. Efter Programmet aflagde Broder Aage Boeslund en Rapport over Foreningens Tilstand. Der er 96 Medlemmer, 20 Møder afholdt, og den er i god Fremgang.

Præs. M. Christophersen var tilfreds med det udførte Program og Rapporten. Han omtalte det store Arbejde, som denne Forening udfører, hvor som helst den er organiseret, og opmuntrede Søskende saa vel som Fremmede til at komme til Møderne. Han takkede Søskende for deres Gjæstfrihed overfor Missionærerne under Konferencen og Sangkoret for dets smukke Sang og Punktlighed ved alle Møder.

Præs. P. H. Sørensen takkede ligeledes Søskende og Fremmede for deres Gjæstfrihed; han var glad over det Arbejde, der var udført i det forløbne Halvaar, og den Fremgang, der var at spore i alle Organisationerne.

Onsdag Aften den 2. April gav Sangkoret en Aftenunderholdning under Ledelse af Ældste Stanley A. Rasmussen. Salen var fyldt til sidste Plads, og et udmærket Program blev udført.

Torsdag Aften holdt den kvindelige Hjælpeforening en Afskedsfest for Missionærerne og Søskende, før de rejste tilbage til deres forskjellige Grene. Der var mange tilstede, og de tilbragte alle en god og behagelig Tid sammen.

Stanley A. Rasmussen,
Sekretær.

Tirsdag den 15. April 1913.

Kortspil.

Af Præsident Joseph F. Smith i »Improvement Era«.

—

En Korrespondent har anmodet os om at sige noget om vor Stilling til Kortspil. Jeg har ved mange Lejligheder skrevet om dette Emne dels i dette Tidsskrift, dels i andre, og jeg har talt om det mange Gange i de Helliges Forsamlinger. Personlig er jeg og har altid været en bestemt Modstander af, at de Sidste-Dages Hellige spille Kort, hvadenten de gjøre det hjemme, ved private Sammenkomster, ved Selskaber eller offentligt. Vor Korrespondent ønsker ogsaa at vide, hvorledes han skal fremstille Sagen for nogle unge Damer i hans Nabolag, som ere eller burde være virksomme i Søndagsskolen og i andre Organisationer i Wardet, men som tillade sig at spille Kort „i deres private Sammenkomster af 3 eller 4, naar de aflægge et Aftenbesøg“. De sige, at de kun spille mellem sig selv for at fornøje sig; de spille ikke om Penge, og de spille i deres egne Hjem; derfor mene de, at de ikke vise Nogen et daarligt Exempel eller gjøre nogen Fortræd dermed, og de have ladet sig forlyde med, at det efter deres Mening vilde være „et Indgreb i deres personlige Frihed, hvis Nogen gjorde Indsigelse derimod“. De sige endvidere, at „visse højtstaaende Personer i Nabolaget have deres Spilleaftener og blive dog behandlede som de bedste Mennesker, naar de vise sig i Forsamlingerne“; „dersom det er rigtigt for disse Mennesker at spille Kort ved selskabelige Sammenkomster, kan der ikke være nogen Synd i, at vi spille Kort i et privat Selskab“.

Vor Korrespondent meddeler os yderligere, at han endog har hørt om „visse Højpræster, som spille Kort, naar de burde være til Møde om Søndagen“, og han ønsker, at vi skulle lade ham vide, hvorledes han skal imødegaa ovennævnte unge Damers Argumenter.

Dersom der er noget sandt i, hvad han siger, at han har hørt om „visse Højpræster“, da burde disse behandles for deres Medlemsskab i Kirken.

Jeg synes, at det er en let Sag at imødegaa de nævnte Argumenter. Det er ligesaa syndigt i Herrens Øjne at gjøre det, som er daarligt, i det skjulte eller inden Døre, som det er at gjøre det offentligt, og det har de samme Følger for Personen selv. Intet Menneske kan spille Kort, ryge, drikke eller gjøre nogen anden syndig Handling i sit Hjem hos sig selv eller blandt sine personlige Venner uden at være ligesaa skyldig, som om han havde gjort alle disse Ting offentligt. Vi kunne ikke være Hyklere; Alt, hvad vi udføre, og alle vore Handlinger

burde være af en saadan Beskaffenhed, at de kunde taale at ses af alle og enhver. Ingen ung Søster kan belære Børnene i Søndagsskolen om Kortspillets daarlige Følger, naar hun selv spiller Kort i sit Hjem eller blandt personlige Venner. Hendes Ord vilde da være uden Vægt; thi hendes Hjerte siger noget andet, og Hjertets og Exemplets Sprog taler højere end Ord. Det samme kan siges om ethvert andet Menneske, saavel om „Højpræster" som om „visse højtstaaende Personer".

Jeg har ved tidligere Lejligheder forklaret Grunden til, at jeg er en bestemt Modstander af Kortspil. Det er for det første et unyttigt Tidsspilde; dernæst vil Spillelysten let lede til Spillebulen og derved til Vanære og Fordærvelse. Disse Kjendsgjerninger kunne let konstateres ved at henvise til saadanne ruinerede Spilleres Liv, der have begyndt Spillet som et uskyldigt Tidsfordriv i Hjemmet; men lidt efter lidt ere de blevne besatte med en ubetvingelig Spillelyst; de have forladt Hjemmet og ere komne i Selskab med Personer, der snart lokkede dem til at spille om Penge og berusende Drikke og dermed til deres Undergang. Jeg advarer bestemt imod at spille Kort i Hjemmet og i selskabelige Sammenkomster, saavel private som offentlige, og dette gjælder ligesaa meget disse „højtstaaende Personer" som de unge Mænd og Kvinder, der ere eller burde være Lærere i Søndagsskolen, og det gjælder selv i de mest afsidesliggende Egne, hvor Kirkens Menighed er organiseret.

Ny Søndagsskolehaandbog.

Den nye Haandbog til Brug for Missionens Søndagsskoler er nu udkommen og kan faas ved Henvendelse til Konferencepræsidenterne. Da der kun er trykt et lille Oplag, er den af økonomiske Hensyn sat med smaa, men dog let læselige Typer, saaledes at dens Indhold, der let kunde spredes over 100 eller flere Sider, nu rummes paa 74 Sider. Den er i passende Format, godt indbundet i Shirting og sælges for 75 Øre.

Den indeholder et 8 Aars Kursus med Lektier for hver Maaned, Forlæsninger og Vejledning til Lærere, Sekretærer og Bestyrelser, Alt i den Hensigt at gjøre Søndagsskolearbejdet mere systematisk og planmæssigt og derved ogsaa mere betydningsfuldt. De nye Lektier tage deres Begyndelse den 1. Maj, og vi opfordre alle Skolernes Bestyrelser og Grensforstandere til at gøre sig bekjendte med Bogen, saaledes at de kunne være rede til at begynde de nye Lektier til den fastsatte Tid.

Missionsnyheder.

Ankomst. Ældste Joseph N. Busat fra Salt Lake City, Utah, ankom til Kjøbenhavn den 9. April og er beskikket til at arbejde i Kjøbenhavns Konference.

Afløsning. Ældste Andrew M. Jensen er løst fra sin Missionsvirksomhed i Aalborg Konference med Tilladelse til at rejse hjem. Han forlod Liverpool den 4. April med Dampskibet „Corsican".

Ægteskab.

Det skulde synes unødvendigt at forsøge paa at forsvare Ægteskabet. Menneskene have taget tilægte og bortgiftet lige siden Adams Dage, og de ville vedblive dermed, saa længe Verden staar. Ægteskab anses af Alle for at være hæderligt og nødvendigt for Menneskeslægtens Fremgang og Udvikling. Det er derfor maaske unødvendigt at fremkomme med et Forsvar for denne Ordinance. Der er dog visse Sandheder, som staa i Forbindelse med det ægteskabelige Liv, men som ere gaaede tabt eller forvanskede. Hensigten med disse Linier er derfor at paavise, hvad der i forrige Dage lærtes med Hensyn til Ægteskab, hvilke Sandheder der er gaaet tabt, og hvad ny Aabenbaring har gjengivet.

Lad først denne Sandhed trænge ind i vore Hjerter og finde varigt Ophold der: „Jeg fornam, at alt det, som Gud gjør, skal blive evindeligt, at man Intet kan lægge til, og at man Intet kan tage derfra." (Præd. 3: 14.) Guds Veje ere Evighedens Veje. Han gjør ikke Noget midlertidigt eller kun for en stakket Stund. Han lægger ikke sine Planer or Tiden, men ser ind i Evigheden og bygger ud imod den. Gjorde han anderledes, vilde han ikke være Gud. Hvis Ægteskabet derfor er af guddommelig Oprindelse, maa vi antage, at det var bestemt til at række ind i Evigheden. Den en Gang indgaaede Forbindelse mellem Mand og Hustru skulde aldrig ophøre.

At Gud indstiftede Ægteskabet er bevidnet i Beretningen om Skabelsen. „Og Gud Herren sagde: det er ikke godt, at Mennesket er ene, jeg vil gjøre ham en Medhjælp, som skal være hos ham." Saa skabte Gud Herren Kvinden Eva og ledte hende til Adam, og han sagde: „Denne Gang er det Ben af mine Ben og Kjød af mit Kjød . . . Derfor skal Manden forlade sin Fader og sin Moder og blive hos sin Hustru, og de skulle være til eet Kjød." (1. Mos. 2: 28.)

En saa guddommelig indstiftet Forbindelse var sikkert ikke bestemt til at opløses, naar Døden adskilte dem. „Jeg fornam, at alt det, som Gud gjør, skal blive evindeligt." Saaledes forklarede Jesus ogsaa dette af Gud indstiftede Ægteskab. Da Farisæerne kom til ham og fristede ham med dette Spørgsmaal: „Er det tilladt at skille sig fra sin Hustru af hvilken som helst Grund?" svarede Jesus strax: „Have I ikke læst,

at Skaberen fra Begyndelsen skabte dem som Mand og Kvinde og sagde: „Derfor skal en Mand forlade sin Fader og sin Moder og holde sig til sin Hustru, og de to skulle blive til eet Kjød?" Saaledes ere de ikke længere to, men eet Kjød. Derfor, hvad Gud har sammenføjet, maa et Menneske ikke adskille. . . . Moses tilstedte eder at skille eder fra eders Hustruer for eders Hjertes Haardheds Skyld; men fra Begyndelsen har det ikke været saaledes." (Matt. 19: 4—8.) Hvad kunde være tydeligere end denne Erklæring af Jesus Kristus selv: Ægteskab er en guddommelige Anordning; den ægteskabelige Forbindelse, der er indgaaet paa rette Maade, vil vare evigt; hvad Gud har sammenføjet, maa et Menneske ikke adskille.

Jøderne paa Kristi Tid havde en uklar Forstaaelse af denne Sandhed (Matt. 22: 25—30.); men Jesus gav sine Apostler en tydelig Forstaaelse af, at Ægteskabspagten var evig. Da han sendte dem ud i Verden for at vidne om ham, gav han dem Magt til at binde paa Jorden, og det skulde være bundet i Himlen. (Matt. 16: 19.) Et Ægteskab, indgaaet paa Jorden og forrettet af Mænd med det hellige Præstedømmes Myndighed, vil være bindende ogsaa efter Døden. De to, som saaledes indgik i den hellige Ægteskabspagt, ville ogsaa efter Opstandelsen være Mand og Hustru.

Den hellige Skrift viser tillige tydeligt, at Ægteskabet er hæderligt for Alle uden Undtagelse. (Heb. 13: 4.) Selv Apostelen Paulus, hvis Udtalelser om Ægteskab ere blevne meget misforstaaede, paastod, at „hverken er Kvinden uden Mand eller Manden uden Kvinden i Herren". (1. Kor. 11: 8—12.) Saa vidt vi vide, vare de hellige Mænd i gamle Dage alle gifte. Apostelen Peter tog imod Jesus i sit eget Hjem. (Luk. 4: 38.) Menighedernes Biskopper og Tjenere skulde være gifte Mænd (1. Tim. 3: 2—12.), og Paulus gaar endnu videre og siger, at et af Kjendetegnene paa Frafaldet er, at man forbyder Folk at gifte sig. (1. Tim. 4: 1—3.)

Fra det ovenfor anførte lære vi følgende to Kjendsgjerninger: Af den Maade, hvorpaa Ægteskabet er omtalt i den hellige Skrift, fremgaar det, at denne Forbindelse er bestemt til at vare, ikke alene for Tiden, men igjennem al Evighed, hvis den er udført paa rette Maade af dem, som have Myndighed. Dernæst lære vi, at Ægteskabet var indstiftet af Gud for alle Mennesker — det var ikke Meningen, at Nogle skulde leve i ugift Stand og Andre gifte sig. Ægteskabet er hæderligt for Alle. De, som forbyde Giftermaal, ere ikke af Gud. Det, som Herren gjør, skal blive evindeligt.

Disse to herlige Sandheder led samme Skæbne som saa mange andre af Evangeliets Lærdomme; de bleve tabte af Syne for mange Aarhundreder siden, og den kristne Verden er uden Forstaaelse af dem. Læren om Ægteskabspagtens evige Varighed er aldeles ukjendt i vore

Dages kristne Kirke. Det er ikke nødvendigt at opholde os længe ved dette Emne. Ved at overvære en Vielse i en hvilkensomhelst kristen Kirke ville vi snart erfare, at Præsten, som forretter Vielsen foran Alteret, erklærer Parret for at være Mand og Hustru, „til Døden dem adskiller". Men hvad saa efter Døden? Præsten veed ikke mere end Parret, som blev viet. Han har kun Myndighed til at vie dem for dette Liv, og den Myndighed har han ikke faaet fra Gud, men fra den borgerlige Lov. At Læren om Ægteskabets evige Bestaaen er saa fuldstændig tabt for Verden er et Tegn paa, hvor almindeligt og gjennemgribende det store Frafald har været.

Den næste store Sandhed, at Ægteskabet er indstiftet af Gud for alle Mennesker, er ligeledes gaaet tabt. Kort efter Apostlernes Bortgang indsneg der sig visse falske Meninger i Kirken, Meninger, som lærtes af hedenske Filosofer, og ifølge hvilke der var to Maader at leve Livet paa, een for dem, som vare beskjæftigede i det daglige Livs Affærer, og en anden for dem, som ønskede at opnaa højere Herlighed i det næste Liv. Det var forbudt disse sidste at nyde Vin, Kjød og mange andre Ting samt at indgaa Ægteskab. Fra denne dobbelte Livsopfattelse og fra andre falske Begreber om Moralitet og Religion opstod Læren om, at Mænd og Kvinder i Kirkens Tjeneste skulde leve i ugift Stand.

„Man havde den Opfattelse, at Mennesker, der vare gifte, i højere Grad vare udsatte for onde Aanders Angreb end de, der levede i Cølibasi; følgelig vilde de, der vare udsete til at lære og lede Andre, være i Stand til bedre at udføre deres Gjerning, hvis de Intet havde at gjøre med det ægteskabelige Liv. I de første Aarhundreder blev denne Lære dog ikke betragtet som en absolut Lov i Kirken, men i det 11. Aarhundrede gjorde Pave Gregor VII den til en Lov for hele Præsteskabet." (Roberts: Ecclesiastical History. 183.)

Her have vi altsaa en Beretning om Forvanskningen af den store Sandhed, at Ægteskabet er helligt og for alle Mennesker. Det er et vigtigt Tegn paa det store Frafald. Det er ganske vist kun i den katholske Kirke, at denne Lærdom er forkyndt. Det protestantiske Samfund tillader Alle at indgaa Ægteskab, men Protestanterne ere i bedste Tilfælde kun Aflæggere af den store Moderkirke. I dem alle er den sande Lære om Ægteskabspagten tabt.

Hvilken er da den sande Lære om Ægteskabspagten i vore Dage? Det er den gamle Lærdom, gjengivet paany ved Aabenbaring. Alt det, som var tabt, er fundet, og meget, som var utydeligt og dunkelt, er gjort klart. Ny Aabenbaring erklærer bestemt og uden Omsvøb, at „hvo, som byder ikke at gifte sig, er ikke beskikket af Gud; thi Ægteskabet er beskikket Menneskene af Gud". Endvidere erklærer ny Aabenbaring, a Ægteskabets Hensigt er, „at Jorden skal svare til sit Skabelses Maal og vorde opfyldt med sit bestemte Antal Mennesker, overensstemmende med deres Skabelse, før Verden blev til". (Pagtens Bog 49: 15—17.)

Ægteskabet er saaledes en guddommelig Anordning i en guddommelig Hensigt. Ny Aabenbaring tilkjendegiver ligeledes, at der er to Slags Ægteskaber, nemlig Ægteskab for Livet her paa Jorden alene og Ægteskab for Tid og Evighed. (Pagtens Bog 132: 7, 13—18, 19—21, 26, 46—48; 132: 2.) En Vielse, der er udført af de borgerlige Myndigheder, borgerlig Vielse, kan kun have Gyldighed, indtil Døden adskiller dem, som indgik Pagten. Den borgerlige Lov har ingen Magt ud over Graven. Guds Præstedømme derimod naaer ind i Evigheden. Det, som er bundet paa Jorden som Følge af denne Myndighed, er ogsaa bundet i Himlen. Dersom et Par bliver viet under det hellige Præstedømmes Myndighed, vil deres Pagt have Gyldighed igjennem al Evighed.

Det vil derfor ses, hvor vigtigt det er at blive viet paa den rette Maade. Unge Mennesker skulde søge deres Livsledsagere blandt Saadanne af deres egen Tro, som ere værdige til at modtage den nye og evige Pagts Velsignelser. Naar to unge have besluttet at indgaa Ægteskab, skulde de lade sig vie i Herrens Tempel af dem, som have det hellige Præstedømmes Magt og Myndighed. Det er det eneste Sted, hvor de kunne blive viede paa den rette Maade og modtage alle de Velsignelser, som tilhøre den hellige Ægtestand. En Biskop kan udføre Vielsen, men hans Myndighed gaar i dette Tilfælde ikke længere end den borgerlige Lov. Han kan vie for dette Liv, men ikke for Evigheden. „Der gives tre Himle eller Grader i den celestiale Herlighed; og for at erholde den højeste maa et Menneske indgaa i denne Præstedømmets Orden (der menes hermed den nye og evige Ægteskabspagt).“ (Pag. Bog 131: 1—3.) Dersom du indgaar et Ægteskab af en lavere Orden end den nye og evige Pagt, da vil din Herlighed herefter nødvendigvis ogsaa blive tilsvarende lavere. Er det Umagen værd at søge at indgaa saadanne Forbindelser, der ville lede til evig Ophøjelse og Fremgang?

En voxende uheldig Indflydelse gjør sig gjældende i Kirken, som de unge Kvinder i Kirken kunne standse. Mangen en ung Mand er villig til at paatage sig Ægteskabets Ansvar og Pligter, men han har Fornemmelsen af, at Pigen, han synes om, ikke vil bryde sig om at dele Ansvaret med ham. Den Tanke gjør sig mere og mere gjældende, at naar en ung Mand anmoder en ung Kvinde om at blive hans Hustru, da maa han have en god Indtægt, være i Stand til at bygge et Hus, møblere det og sørge for alle de Bekvemmeligheder, som hun er vant til i sit Hjem. Denne Følelse er urigtig og ubillig. Vore Fædre og Mødre begyndte Livet sammen. Ægteskabet er en gjensidig Overenskomst for Opnaaelsen af Kjærlighed og Lykke. Det er ubilligt at forlange, at en ung Mand skal kunne begynde Livet, forsynet med alt det, som det har taget Pigens Forældre en Levetid at erhverve. Det er egenkjærligt at forlange et Hjem fixt og færdigt og skyde hele Ansvaret for det over paa den unge Mands Skuldre. Naturligvis er det rigtigt, at

unge Mennesker skulle bruge Visdom. De skulle ikke iblinde løbe ind i et Forhold, som de ikke kunne vedligeholde, men de skulle være villige til og lykkelige over at arbejde sammen, at spare, at planlægge og bygge sammen, at voxe tilligemed deres Kjærlighed og Velstand. Gud har aabenbaret mange Ting, som ere til Menneskenes Velsignelse, men der er maaske ikke nogen Aabenbaring, der hjælper os til at udvikle vor Uegennytte, Ædelmodighed, Selvfornægtelse, Medfølelse, Kjærlighed og det guddommelige i os — kort sagt udvikler alt det, der er ædelt, skjønt og stort i os — som Aabenbaringen om Ægteskab. Naar det bliver muligt for os at betragte den hellige Ægtestand som en Forbindelse eller en Pagt, der ikke alene gjælder for dette Liv, men ogsaa for det næste, gjennem utallige Evigheder, da vil Ægteskabets Velsignelser, Glæde og Lykke kunne ganges med disse utalte Evigheder.

Vi lære altsaa, at ny Aabenbaring forkynder os, at Ægteskabet er indstiftet af Gud; at det er bestemt for alle Mennesker; at de, som forbyde Mennesker at gifte sig, ikke ere af Gud; at Ægteskabet, indgaaet paa rette Maade, er en evig Pagt; at Mennesket kun kan opnaa den højeste Grad af Herlighed ved at indgaa i den nye og evige Ægteskabspagt; at de, som ere indgaaede i denne Pagt og have været trofaste i alle Ting, ville voxe og tiltage i Lykke og Velstand igjennem alle Evigheder.

Bladsen tillader ikke at gaa mere i Enkeltheder angaaende dette herlige Emne. En stor Sandhed, nødvendig for Menneskenes Frelse, er bleven gjengivet efter at have været tabt i mange Aarhundreder. Det er igjen den store Profet, Joseph Smith, som har forøget Verdens Kundskab om Menneskenes Pligter imod sig selv og imod deres Gud.

Young Womans Journal.

Ligegyldighed.

„De behøver ikke at overtræde eller begaa Synd for at apostasere. Alt, hvad De behøver at gjøre, er at blive ligegyldig."

I et Møde for nogen Tid siden fremkom en Taler med denne Udtalelse, og den gjorde et dybt Indtryk paa Tilhørerne.

Mange Mennesker have den Opfattelse, at Folk ikke kunne vendes bort fra Sandheden og falde fra, undtagen de begaa Synd.

I den hellige Skrift læse vi, at Johannes, da han opholdt sig paa Øen Patmos, fik Lejlighed til at se mange af de Ting, som skulde komme over Verden, og til at skrive mange Ting, som skulde opfyldes i Fremtiden, hvilke findes omtalte i hans Skrivelser til de syv Menigheder i Asien. Nogle af disse Folk havde været retfærdige og levet i Overensstemmelse med de Bud og Befalinger, som vare blevne givne til

dem; men Andre havde været ligegyldige, og det er dem, vi ønske at dvæle ved.

Nogle af de Troende i Thyatira og Sardes havde syndet; det blev meddelt dem, at hvis de ikke omvendte sig, vilde de blive kastede ud, og der blev givet dem Lejlighed til at omvende sig fra deres Synder og forblive i Menigheden. Efter at deres Synder vare opregnede, sagde Aanden: „Og den, som sejrer, og som indtil Enden tager Vare paa mine Gjerninger, ham vil jeg give Magt over Hedningerne." Der var en Lejlighed for ham, som sejrede over Synden. Læg nu Mærke til de Ord, der bleve skrevne til Menigheden i Laodikea: „Og skriv til Menighedens Engel i Laodikea: Dette siger han, som er Amen, det troværdige og sanddru Vidne, Guds Skabnings Begyndelse: Jeg kjender dine Gjerninger, at du hverken er kold eller varm; gid du var kold eller varm! Derfor, efterdi du er lunken og hverken kold eller varm, vil jeg udspy dig af min Mund."

De, som havde overtraadt Budene og syndet, fik Lejlighed til at omvende sig, men de, som hverken vare „varme eller kolde", det vil sige ligegyldige, overfor de Lærdomme, som de havde modtaget, skulde lide den mest nedværdigende Straf, som Mennesker kunne blive idømte. Det, som vi væmmes ved, udspy vi af vor Mund. Det, som vi ikke kunne bruge, kaste vi ud til Hundene.

Der er saaledes udvist mere Overbærenhed imod Mænd og Kvinder, som have syndet og derefter omvendt sig, end imod dem, som prøve paa at være Venner baade med Gud og Satan. Vi maa stille os enten paa den ene eller paa den anden Side, hvis vi vente at opnaa Noget fra en af dem.

Gaa ud i Forretningslivet og undersøg Grunden til Menneskers Fallit; og det vil da vise sig, at Aarsagen mange Gange kan søges i Ligegyldighed øverfor de Love og Forhold, som de ere omgivne af.

Ligegyldighed og Ufølsomhed leder til et Liv i Dovenskab og Forsømmelse, og disse to Ting ere de ødelæggende Faktorer i ni Tiendedele af ruinerede Forretningsmænds Liv.

Menneskene miste Havens Blomster, naar de ikke fjerne det Ukrudt, som voxer op omkring dem og kvæler dem; de tabe deres Magt over Dyret, naar de blive ligegyldige med Hensyn til dets Behandling og Velfærd. Børn gaa tilgrunde i Syndens og Lastens Malstrøm, naar Forældrene ere ligegyldige angaaende det Selskab, Børnene søge, og de Timer, de tilbringe udenfor Hjemmet. Mænd og Kvinder ødelægge deres eget Rygte, naar de ere ligegyldige med, hvilken Omgang de søge, og hvilke Bøger de læse.

„Ligegyldighed er Sjælens Rust, der æder sig igjennem alle dens bedste Egenskaber og Forsætter." »Liahona.«

Dødsfald.

Jens N. Hansen. Ældste Jens N. Hansen er død i sit Hjem og blev begravet den 6. Februar. Br. Hansen blev født i Merløse, Frederiksborg Amt, den 24. Aug. 1832, annammede Evangeliet i 1870 og emigrerede i 1871. I 1890 virkede han $1^1/_2$ Aar som Missionær i Nordøst Sjællands Gren. Hans sidste Leveaar benyttede han til Tempelarbejde, og han har i Logan Tempel udført Arbejde for 1200 Personer.

— Søster Mathilde Frederikke Petersen afgik ved Døden i Kjøbenhavn den 17. Marts i en Alder af 34 Aar. Hun blev begravet den 21. Marts paa Bispebjerg Kirkegaard. Søster Petersen kom til Kjøbenhavn fra Kristiania, hvor hendes Moder, Søster Josephine Jensen, bor, og hvor hun sammen med sin Mand annammede Evangeliet for 6 Aar siden. Hun efterlader sig Mand og 5 smaa Børn.

Missionærernes Rapport for Marts 1913.

Konferencepræsident	Konference	Antal Missionærer	Skrifter omsatte	Bøger omsatte	Fremmedes Hjem besøgte	Evangeliske Samtaler	Møder afholdte	Døbte	Ordinerede	Børn velsignede
James C. Bolander	Aalborg	10	2905	60	1490	224	53	1		1
Peter H. Sørensen	Aarhus	18	7943	65	3229	353	150	21	3	22
Henry A. Bjørkman	Kjøbenhavn	15	11236	481	4123	298	109	7	2	1
C. M. Nielsen	Kristiania	16	8409	222	2315	399	128	7		3
Hyrum D. Jensen	Bergen	13	6761	216	3218	548	144	3		
Jesse H. Nielsen	Trondhjem	9	2595	145	2534	289	61	3		
Totalsum for Missionen		81	39849	1189	16909	2111	645	42	5	27

Ovenstaaende Rapport for Marts viser, at det største Arbejde gjennemsnitlig pr. Missionær er udført i følgende Konferencer:

1. Skrifter uddelte.

1. Kjøbenhavns Konf. 749, 2. Kristiania Konf. 525.

2. Bøger omsatte.

1. Kjøbenhavns Konf. 32, 2. Trondhjems Konf. 16.

3. Fremmedes Huse besøgte.

1. Trondhjems Konf. 281, 2. Kjøbenhavns Konf. 275.

4. Evangeliske Samtaler.

1. Bergens Konf. 42, 2. Trondhjems Konf. 32.

Indhold: